

Kerstverhaal

Sneeuwvlokjes dwarrelen neer op het witte kruisje langs de kant van de weg. De rode rozen die er naast liggen steken af bij het witte van de sneeuw. Het is koud buiten. Op de sloten ligt ijs want het vriest behoorlijk en dat al een paar weken. De winter is vroeg ingevallen dit jaar. Auto's rijden langs het kruisje. Zien het misschien wel niet eens. Achterin de auto's liggen kerstbomen. Of dozen vol boodschappen. Mensen hebben haast want het is bijna feest en iedereen wil dat dit een perfect feest wordt. Vrede op aarde en de mensen een welbehagen.

Dientje zit naast haar open haard. Ze heeft het vuur aangestoken. Ze is zo koud. En al een paar dagen voelt ze zich niet helemaal lekker. Een griepje heeft haar in de macht. Dat kon er ook nog wel bij. Ze is niet blij. Ze heeft geen haast om een boom in huis te halen, om boodschappen te doen. Voor wie zou ze? Waren deze vreselijke dagen maar heel snel voorbij. Misschien is het nog helemaal niet zo gek om juist nu zich zo grieperig te voelen. Dan kan ze met de Kerst in bed. De gordijnen dicht en zich zo afsluiten van de buitenwereld. Daar wil ze het liefst niets mee te maken hebben zo eind december. Voor haar hoeft het allemaal niet meer. Gelukkig vond ze vanmorgen nog de moed om even naar het bloemenstalletje te lopen. Ze hadden daar prachtige rode rozen en deze leken haar wel geschikt om bij het bermmonumentje te leggen. Toen ze thuis kwam begon het te sneeuwen. En nu strekt ze haar handen uit naar de open haard. Misschien dat haar lichaam nog een beetje warm kan worden. Haar hart is koud en blijft koud. Dientje heeft verdriet.

Een paar jaar geleden was dit anders, heel anders. Ze had een klein kerstboompje op de kop kunnen tikken. Net goed genoeg voor haar. Haar budget was nu eenmaal niet zo heel erg groot. Ze had de doos met glazen kerstballen van de zolder gehaald en kerstkransjes gekocht in het kleine supermarktje in het dorp. Ze had gelezen in de krant dat er in de dorpskerk een prachtige kerkdienst zou komen met muziek en een levende kerststal. Daar wilde ze met de kerst naar toe. Dat zou Saskia vast fijn vinden. Voor haar wilde ze deze kerst iets extra's doen. Stiekem had ze in de avonduren een mooie kerstjurk voor Saskia zitten maken. Die mocht ze aan als ze naar de kerk gingen. En als ze dan weer thuis kwamen zou er krentenbrood met roomboter zijn. Dientje had er zin in en alleen al de voorbereidingen gaven haar veel plezier. Als ze alleen al dacht aan het gezichtje van Saskia, hoe daar een stralende lach op door zou breken, dan gaf haar dat al de energie om er echt voor te gaan dit jaar.

Saskia was een negen jarig meisje. Wat alleen op haar fietsje naar het dorp reed om naar school te gaan. Ze had het daar naar haar zin maar als het drie uur was en de school uit ging dan verlangde ze ook wel weer naar thuis. Naar moesje. Ze begreep wel dat Moesje moe zou zijn. Moesje werkte dan ook altijd heel hard. Altijd was ze aan het naaien voor een ander. Haar vingers waren soms helemaal stuk van het geprik met de naalden. Soms bleef er stof over dan mocht zij ook iets maken op moesje haar naaimachine en dat vond ze fijn. Moesje had thuis nog zo'n lapje liggen en zij wist precies wat ze er van ging maken. Een jurk, een echte feestjurk voor haar Barbie. En dan met kleine glitterkraaltjes er op. Ze had er zo'n zin in. De hele dag had ze aan niets anders kunnen denken.

Misschien bleef er ook nog stof over voor een haarbandje. Dan kon haar Barbie feest vieren. Daar kon ze eindeloos over fantaseren.

Maar toen de school uitging had Klaartje gevraagd of ze nog even mee ging naar het supermarktje. Klaartje had geld van haar moeder gekregen en ze wilde samen met haar beste vriendin Saskia even iets lekkers kopen. Gezellig babbelend hadden ze dat op staan eten. Dat mocht best van moesje, Dat gebeurde wel vaker. Ze hadden de afspraak dat ze best een half uurtje later thuis mocht komen maar langer mocht ze ook niet weg blijven want dan zou moesje ongerust worden.

Het was al schemerig toen ze op de fiets stapte en richting huis reed. De lucht was donker van een winterse bui. Het viel Saskia niet op. Ze wilde graag naar huis. Dan kon ze aan de jurk voor haar Barbie beginnen. Ze nam afscheid van Klaartje. Tot morgen, tot morgen. En al snel zag Klaartje alleen nog een klein stipje, zonder achterlichtje, verdwijnen in de verte.

Klaartje woonde aan de Hoofdweg in het dorp. En zij was nog maar even thuis toen ze de sirene van een politiewagen hoorde. En daarna de sirene van een ambulance. Dat gebeurde wel vaker. Klaartje stond er niet bij stil.

Dientje had al eens op de klok gekeken die middag. Wat was Saskia laat. Meestal hield ze zich toch echt wel aan hun afspraak. Een half uurtje mocht ze altijd nog bij Klaartje blijven maar dan moest ze echt naar huis toe gaan. En nu was het al veel meer dan een half uur dat ze weg bleef. Het was al donker en het was gaan sneeuwen. Ze maakte zich ongerust. Dit was niets voor haar meisje, niets voor haar Saskia.

En Saskia? Ze had gefietst tot de bocht. Was bijna thuis. Nog eventjes en dan zou ze hun huisje zien liggen. Moesje had vast het licht al aangedaan. Dat leek zo gezellig. Zo uit nodigend. Welkom thuis Saskia. Zo voelde dat voor haar altijd. Ze was alleen op de weg en hoorde een auto aan komen. Ze wist niet dat deze chauffeur veel haast had. Ze zag niet dat hij slingerde over de weg reed omdat hij zo juist veel te diep in het glaasje had gekeken. Ze wist niet dat haar achterlichtje niet brandde. Toen was daar de klap. Haar fietsje gleed een heel eind door en zij lag in de berm. Een straaltje bloed kleurde de lichte sneeuwlaag rood.

Die dag staat in het geheugen van Dientje gegrift. Gebeiteld met spijkers. De pijn, de ondraaglijke pijn die haar nu al een aantal jaren volgde. Op de plek van het ongeval had ze een eenvoudig wit kruisje laten zetten met alleen de naam van haar dochter en de datum van het ongeval. Vaak legt ze er bloemen neer. In de kleuren die haar vrolijke dochter zo mooi vond. Naar de dorpskerk gaat ze niet meer. Waarom zou ze als God haar alles af neemt wat haar lief is? Als Hij vindt dat zij alleen door het leven moet? Als alle vreugde uit het leven is gehaald? Hij had het toch kunnen voorkomen? Kerst? Gezelligheid? Het kon haar gestolen worden. Verbitterd was ze. En vooral als het eind december was voelde ze alles weer zoals ze het toen voelde. Vijf jaar geleden.

Dan valt er op een dag, vlak voor kerst een uitnodiging bij haar in de brievenbus. Een uitnodiging voor een feestelijke kerstbrunch in de dorpskerk. Het lijkt er op dat ze het deze kerst eens heel anders aan pakken willen. Ze leest het, wil het opzij leggen. Waarom zou ze daar heen gaan? Maar het laat haar niet los. Ze leest het nog eens en ziet dan dat Noortje Vergeel ook op zal treden. Dat vond ze altijd erg mooi. Zou ze toch eens gaan? Gaan om de sleur te verbreken, gaan om eens ergens anders aan te mogen denken met kerst? Gaan omdat Saskia dit vast ook heel erg mooi gevonden zou hebben? Zou ze het durven?

Met Kerst doet ze haar schoenen aan, kamt haar haar, trekt haar jas recht en met rechte rug vertrekt ze naar de dorpskerk. Ze wil dit mee maken. Ze fietst langs het bermmonumentje. Stapt af en verteld haar dochter dat ze op weg is naar de dorpskerk. Dat Noortje Vergeel daar op zal treden en er een kerstbrunch is. En misschien, heel misschien kan ze zo ook een glimpje van het kerstkind zien. Dwars door alles heen. Want dat zeggen ze toch dat Hij het Licht der wereld is? Misschien kan Hij ook haar weer een beetje Licht geven in deze donkere dagen. In deze donkere wereld. In haar persoonlijke donkere wereld. Terwijl ze dit verteld hoort ze haar eigen woorden en daardoor gaat een vlammetje van hoop in haar hart leven. Ze stapt op de fiets en gaat een nieuwe toekomst tegemoet.